

Arrest

nr. 68 589 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Shiraz. Op 29 september 2008 vroeg u een eerste maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U had uw land ontvlucht voor vervolging omwille van het plegen van ontucht ('zena'). De commissaris-generaal achtte dit relaas echter manifest bedrieglijk en besloot op 19 februari 2009 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 30 juni 2009.

Op 3 december 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. Hierbij verklaarde u dat de problemen zoals uiteengezet tijdens uw eerste asielaanvraag nog steeds van kracht waren. Daarnaast hebt u zich bekeerd tot het christendom. Reeds van bij uw aankomst luisterde u, op aanraden van een

Iraakse vriend, vieringen en bijeenkomsten bij van een Arabische kerkgemeenschap die kwamen proseliteren in uw opvangcentrum te Alseberg. Van de Arabische diensten begreep u echter niet veel, maar toch voelt u zich aangetrokken tot dit nieuwe geloof. Na verloop van tijd verwijst men u door naar de Iraanse Evangelische gemeenschap van pastor Daniël Richards in Brussel. Daar gaat voor u een wereld open: u zag er enkel Perzisch-taligen samen bidden en zingen en u voelde rust en liefde. Niet veel later verklaart u die liefde aan uw voorganger, die u een bepaald gebed laat opzeggen waarin u aanvaardt dat Jezus Christus de zoon van God is, God zelf is en naar de aarde is gekomen ter vergeving van onze zonden. Niet veel later krijgt u een sociale woning toegewezen in Izegem en gaat uw pastoor uit Brussel opzoek naar een evangelische gemeenschap in de buurt. Die vindt men via een Nederlandse Iraanse kerk, die een gebedsgroep heeft die verbonden is aan de Evangelische gemeenschap Levend Water in Deerlijk. In deze gemeenschap wordt u op 4 oktober 2009 gedoopt. U woont bij hen wekelijks de vieringen bij en volgt er Bijbelstudie. Daarnaast maakt u deel uit van zogenaamde aanbiddingsteams en luistert u de vieringen of bijeenkomsten op met muziek.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw originele geboorteboekje (shenesnameh), nationale kaart (kart-e melli), universiteitsbadge, een doopcertificaat dat attesteert dat u bent gedoopt in de evangelische gemeenschap Levend Water in Deerlijk, verklaringen van de pastoors van deze gemeenschap, van de Iraanse Kerk in Nederland en van de Arabische Protestantse Kerk, een rapport van het Mensenrechten Comité van de Algemene Vergadering van de VN d.d. 29 oktober 2009 m.b.t. de situatie van de mensenrechten in Iran, twee artikelen van de christelijke nieuwssite fcnn.com over de sluiting van een Jama'at Rabani (Assemblies of God) Kerk in Teheran en de arrestatie van enkele christenen, twee DVD's met foto's en films die u activiteiten in de Kerk en uw doopsel attesteren, flyers van de kerkgemeenschap Levend Water en het visitekaartje van de Iraanse Kerk van Brussel, 29 foto's m.b.t. uw doopsel, uw activiteiten in de kerk en uw deelname aan een manifestatie aan het Europese Parlement, een artikel m.b.t. de arrestatie van twee Nederlands-Iraanse christenen, V. A. (...) en S. K.-A. (...), die aanwezig waren op een bijeenkomst van Belgische en Nederlandse Iraanse christenen waarop ook u aanwezig was.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u verklaarde dat uw problemen zoals u ze aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag nog steeds geldig zijn (CGVS p.5). Echter, reeds op 19 februari 2009 heb ik besloten dat geen geloof kon gehecht worden aan deze problemen. Meer bepaald werd besloten dat uw relaas manifest bedrieglijk was omdat u ter staving van uw vervolging twee valse gerechtelijke documenten neerlegde. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingen bevestigd in haar arrest van 30 juni 2009. Bij uw tweede asielaanvraag haalde u geen nieuwe elementen aan die deze vaststelling zou kunnen doen wijzigen. Integendeel, u wist nog steeds niet wat uw juridische situatie in Iran exact is. U had geen moeite gedaan via uw familie, met wie u nog regelmatig in contact bent (CGVS p.2-3), uit te klaren hoe deze situatie juist is (CGVS p.5-6). U verklaarde hieromtrent weinig afdoende dat u een nieuw leven bent begonnen met een nieuw geloof en dat u Jezus om vergiffenis hebt gevraagd voor uw vorige leven (CGVS p.6). Gelet op deze vaststellingen en op het feit dat u vasthoudt aan een manifest bedrieglijk relaas, staat uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling.

Wat betreft uw bekering naar het christendom dient te worden vastgesteld dat geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van deze bekering. Zo dient te worden vastgesteld dat u deze bekering op geen enkele wijze heeft aangehaald in uw eerste asielaanvraag. Gevraagd naar uw religie verklaarde u een shi'ietisch moslim te zijn (CGVS-vragenlijst dd.5/11/2008 vraag 2.9) en geboren te zijn als moslim, maar niet praktiserend te zijn (CGVS-gehoorverslag dd. 19/12/2008 p.11). Nochtans bezocht u volgens uw verklaringen reeds in de eerste maanden na uw aankomst in België en vóór uw gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag de Arabische Baptistische Kerk en de Perzische Evangelische Kerk, beide in Laken (CGVS 31/3/2011 p.9). Bovendien hebt u in de periode van dit gehoor op het CGVS – november - december 2008 – uw hart aan Christus geopend en sprak u het verlossingsgebed uit bij uw pastoor (CGVS p.13-14). Ook in uw beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of op de zitting zelf haalde u deze bekering niet aan. Pas één jaar later, op 3 december 2009, nadat uw eerste procedure helemaal was afgelopen, diende u een asielaanvraag in op deze grond. Daarenboven zijn uw verklaringen omtrent uw eerste contacten niet in overeenstemming te brengen met de documenten die deze contacten zouden kunnen staven. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het enige document dat uw eerste contacten - die met de Arabische Kerkgemeenschap -attesteren, niet spontaan neerlegde. De dossierbehandelaar diende bij het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag het attest op te vragen, nadat u het als

spiekbrieftje had gebruikt om de juiste benaming van die Kerk aan te halen (CGVS p. 7). Bovendien verwijst het document naar contacten in de maanden september en oktober. Gezien de datum waarop het document is opgesteld, 30 november 2009, kunnen we ervan uitgaan dat er september en oktober 2009 wordt bedoeld. Dit blijkt temeer omdat u pas op 29 september 2008 werd toegewezen aan het opvangcentrum van Alsemberg en u dus amper contacten met deze Kerk kon gehad hebben in september 2008. Deze inhoud stemt niet overeen met uw verklaringen dat u van in het begin van uw verblijf in België deze Arabische kerkgemeenschap enkele malen hebt bezocht tot men u doorverwees naar de Perzische kerkgemeenschap van pastoor Daniel Richards, waarbij u zich in november of december 2008 tot het christendom bekeerde (CGVS p.7 en p.14). Bovendien bent u sinds einde maart 2009 woonachtig in Izegem, wat de datum waarop het attest van de Arabische Kerk uit Laken is uitgereikt nog meer in vraag stelt. Overigens is het erg merkwaardig dat u aangetrokken wordt door een nieuw geloof door diensten bij te wonen in een taal die u amper verstaat, met name in het Arabisch (CGVS p.8). Hieruit blijkt dat u niet waarschijnlijk bent over de toetreding tot het geloof en uw eerste contacten met dit nieuwe geloof. Deze vaststelling, en de vaststelling omtrent het laattijdige aanhalen van uw bekering, wijzen erop dat uw toenadering tot deze kerken eerder in het kader van een migratiestrategie dient te worden beoordeeld, dan van een authentieke bekering van de ene religie naar de andere.

Daarnaast kan u deze overstap, de mentale klik, niet afdoende duiden. Gevraagd naar wat u juist overtuigde dat wat in de Bijbel staat wél de waarheid is en wat de profeet Mohammed later verkondigde niet meer de waarheid is, kon u dit niet helder uitleggen. U verwees hierbij louter naar de heiligheid van het Schrift, de goddelijkheid van Jezus en de liefde van het christendom (CGVS p.12), hetgeen an sich niet verklaart waarom het schrift heilig is, Jezus goddelijk en het christendom in uw ogen zo liefdevol. Nochtans verklaarde u eerder dat het, komende van een islamitische achtergrond, niet evident was een nieuw geloof te aanvaarden, en dat er eerst een uitgebreid onderzoek diende aan vooraf te gaan (CGVS p.9). Echter, wanneer dat onderzoek werd uitgespit, aan de hand van uw eigen vraag hoe het komt dat Jezus uit de maagd Maria werd geboren, kon u niet concreet schetsen hoe het antwoord u tot nieuwe inzichten bracht. Op deze vraag antwoordde u in algemene termen: 'omdat God het zo wilde' (CGVS 2 p.10). Noch kon u spontaan aanhalen waar u het antwoord op deze vraag in de Bijbel aantroft, hoewel u verklaarde dat u het antwoord op deze vragen in de Bijbel zocht (CGVS p.11). U verklaarde nochtans wekelijks naar de Bijbelstudie te gaan. U verklaarde er oefeningen te doen in groep, maar gevraagd naar deze oefeningen bleef u uiterst vaag, u had het over aanbidden (CGVS p.16-17). Deze vaststellingen bevestigen bovenstaande redenering dat uw bekering kadert in een migratiestrategie, eerder dan een authentieke religieuze belevenis.

Wat er ook van zij, bij een ter plaatse ontstane behoefte aan internationale bescherming dient nagegaan te worden welke het risico is bij terugkeer. Daarbij dient in eerste plaats te worden beoordeeld of de overheid op de hoogte is van uw activiteiten. U verklaarde daar zeker van te zijn, omdat u als actieve christen deel hebt genomen aan de vieringen in verschillende kerken. U verklaarde als lid van een zogenaamde 'aanbiddingsteam' geregeld de glorie van God te bezingen op het podium. U suggereerde dat er steeds Iraanse spionnen aanwezig zijn die u zouden kunnen herkennen. Dit is echter louter een blote bewering die u niet staft met objectieve elementen (CGVS p.22-23).

Daarnaast is het van belang na te gaan hoe de autoriteiten deze activiteiten (zouden kunnen) beoordelen in geval van terugkeer. Meer bepaald welke risico uw activiteiten vormen voor de Islamitische Republiek in de ogen van het Iraanse regime. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratieve dossier bestaat er een concreet gevaar voor vervolging bij terugkeer voor personen die zich bekeerd hebben in het buitenland en die een missionerende activiteit in een vooraanstaande positie hebben ontvouwd die naar buiten toe – ook voor het Iraanse regime zichtbaar – en duurzaam uitgeoefend wordt (werd). De mate waarin de betrokkenen met hun bekering in de openbaarheid treden en of zij al dan niet actief aan bekeringen doen is bijgevolg van belang. Leden van de religieuze minderheden waartoe bekeerde moslims behoren en die zelf openlijke en actieve missioneringarbeid onder moslims verrichten zullen momenteel dus het risico lopen aan overheidsrepressie blootgesteld te worden. Dat geldt voor alle missionerende christenen en los van het feit of het om bekeerden of geboren christenen gaat. Priesters of kerkleiders lopen hierbij wel een (nog) groter gevaar dan gewone gelovigen. Hoewel volgens deze informatie de situatie de laatste jaren geleidelijk verslechterd is, blijft het risicoprofiel van een kerkleider of lid van een gemeenschap die met haar activiteiten openlijk naar buiten treedt overeind.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de authenticiteit van uw bekering (cfr. supra) kan niet verondersteld worden dat u ingeval van terugkeer dergelijke profiel zou aannemen. Wat betreft uw bekeringsactiviteiten – u verklaarde in België reeds ettelijke bekeringspogingen te hebben ondernomen (CGVS p.19) en vanuit België pogingen te ondernemen een vriend en uw broer te bekeren ((CGVS p.23-24)– dient te worden vastgesteld dat u deze activiteiten niet objectief kan staven. Bovendien maakt u dergelijke bekeringsijver alles behalve aannemelijk. U verklaarde regelmatig naar

één opvangcentrum in uw omgeving te gaan, maar kon niet specificeren welke het was, waar het lag of wie het uitbaatte (CGVS p.3-4). Op verschillende momenten tijdens het gehoor werd gepeild naar de manier waarop u in discussie zou treden met te bekeren moslims of hoe u bepaalde cruciale aspecten van uw nieuwe geloof aan hen zou uitleggen. Vooreerst kan in dit kader verwezen worden naar bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw eigen bekering. Indien u niet helder kan verwoorden hoe u zelf de mentale sprong hebt gemaakt, kan moeilijk verwacht worden dat u anderen kan overtuigen deze sprong te maken. Gevraagd naar de manier waarop u de Heilige Drievuldigheid zou uitleggen aan een leek verklaarde u na ettelijke ontwijkende antwoorden uiteindelijk dat de bekering zelf het werk van de Heilige Geest is en u de bekeerling enkel kon aanraden de Bijbel te lezen. U kon echter niet verwijzen naar de passage in de Bijbel waarin deze Heilig Drievuldigheid wordt beschreven of uitgelegd. U verwees naar de vers Johannes 1:1 waarin wordt gesteld: "In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God". Gevraagd om deze passage uit te leggen ontweek u de vraag door te stellen dat u een bekering niet begint met een uitleg omtrent de Heilige Drievuldigheid. (CGVS p.18-19). Nochtans is deze Drievuldigheid, en meer bepaald het feit dat Jezus tegelijkertijd de zoon van God is en God zelf, een centrale stelling in de christelijke leer, die een belangrijk verschil inhoudt met de andere abrahamistische religies en meer bepaald met de islam. Ook u bent hiervan overtuigd (CGVS p.13) en verklaarde dat u bij moslims veel weerstand voelt tegen deze stelling (CGVS p.20). U stelde dat het van belang is uit te leggen aan een moslim dat Jezus geen soort Mehdi is, maar God zelf (CGVS p.13). Verschillende malen gevraagd hoe u een moslim van deze stelling tracht te overtuigen, antwoordde u telkens ontwijkend (CGVS p.13, p.20). U hebt met andere woorden niet kunnen overtuigen een gedreven en beslagen bekeerder te zijn, hetgeen net een risicoprofiel uitmaakt in geval van terugkeer. U verwees in dit verband naar het lot van een Nederlands-Iraans christelijk koppel, V. A. (...) en S. K.-A. (...), die in het najaar van 2010 zijn gearresteerd in Hamedan, Iran. U was, blijkens enkele foto's die u ter staving van uw asielaanpak hebt neergelegd, aanwezig op een conferentie waarop ook zij aanwezig waren. Het betreft hier echter, volgens de informatie die u zelf neerlegde, een erg actief christelijk koppel, dat betrokken was in liefdadigheidswerk, waaronder bij drugsverslaafden, en om die reden, uit een christelijk plichtsbewustzijn, vrijwillig in Iran ging leven. Gevraagd of u hetzelfde zou doen, antwoordde u niet éénduidig. U antwoordde het wel te willen, maar suggereerde niet te durven (CGVS 3 p.23). Het profiel van u en van dit koppel valt met andere woorden niet te vergelijken. Immers, uit het feit dat het om een Armeens christen gaat - weliswaar born again- en het dus strict genomen niet om een moslim apostaat gaat, blijkt dat zijn arrestatie hoofdzakelijk is gebaseerd op zijn christelijke activiteiten in Iran, hetgeen wordt bevestigd door hierboven geciteerde informatie. Uit vervolging van de ene valt met andere woorden niet automatisch te besluiten tot (een risico op) vervolging van de andere.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van uw bekering en aan uw bekeringsactiviteiten, kan niet worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Daarnaast nam u deel aan een betoging voor het Europese Parlement in Brussel, naar aanleiding van het bezoek van de toenmalige Iraanse minister van Buitenlandse Zaken, Manouchehr Mottaki. Deze activiteiten dienen te worden bekeken in het licht van de hierboven vastgestelde bedrieglijkheid. Deze bedrieglijkheid doet vooraleerst ernstige vragen rijzen over uw algemene geloofwaardigheid en oprechtheid. Wat deze activiteiten zelf betreft en die beperkt bleven tot het bijwonen van een manifestatie, dient eveneens te worden gewezen hierboven ontwikkelde redenering m.b.t. ter plaatse ontstane behoefte aan bescherming. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland, de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. U behoort duidelijk niet tot deze groep. Uw

activiteiten in bleven beperkt tot het deelnemen aan een manifestatie in Brussel. Uw rol tijdens deze manifestatie beperkte zich tot het roepen en omhooghouden van slogans (CGVS p.24). U sprak noch de menigte toe, noch de pers of media, noch had u enige organiserende rol in één van die demonstraties (CGVS p.24). Hoewel de Iraanse autoriteiten sinds de verkiezingen van 2009 verstrengd zijn en er sprake is van meer willekeur in hun optreden, kan bezwaarlijk gesteld worden dat u of uw activiteiten in dit kader, i.c. een éénmalige actie, als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitisch regime in uw geboorteland zouden aanzien worden en dus evenmin dat u bij een eventuele terugkeer het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw deelname aan dergelijke acties in het buitenland. U hebt dan ook niet aangetoond dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas hebt neergelegd zijn niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen. Uw geboortebokje (shenesnameh), nationale kaart (kart-e melli), en universiteitsbadge staven uw identiteit en uw studieniveau in Iran, maar daar werd niet aan getwijfeld. Het doopcertificaat, de flyers, de verklaringen van de pastoors, de foto's en films van uw doopsel, de bijeenkomsten van Iraniërs en uw activiteiten attesteren dat u in contact stond met Iraans christelijke gemeenschappen en dat u gedoopt bent, maar geven geen uitsluitsel over de intenties waarmee u deze contacten bent aangegaan of uw risico in geval van terugkeer. Het rapport van het Mensenrechten Comité van de Algemene Vergadering van de VN m.b.t. de situatie van de mensenrechten in Iran, twee artikelen van de christelijke nieuwssite fcnn.com over de sluiting van een Jama'at Rabani (Assemblies of God) Kerk in Teheran en de arrestatie van enkele christenen bespreken de algemene situatie van de mensenrechten of van de christenen specifiek, maar die wordt hierboven niet tegengesproken. U bent, blijkens uw verklaringen, hoe dan ook geen lid van de Assemblies of God. Het artikel m.b.t. de arrestatie van twee Nederlands-Iraanse christenen, V. A. (...) en S. K.-A. (...), bespreekt het lot van deze twee actieve christenen, maar geeft, zoals hierboven beschreven, geen uitsluitsel over uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en ten slotte van het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij gaat hierbij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in onderhavige asielaanvraag bij de feiten blijft die werden uiteengezet tijdens haar eerste asielaanvraag. Dit initieel voorgehouden relaas werd door verwerende partij bij beslissing van 15 juli 2009 ongeloofwaardig bevonden mede door de vaststelling dat verzoekende partij zich bediende van documenten die volstrekt niet voldeden aan een aantal belangrijke vormvereisten, waardoor haar de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 34 366 van 19 november 2009 bevestigd. Het gezag van

gewijsde van dat arrest omvat de vaststelling dat haar initieel opgeworpen asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de eerste asielaanvraag werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat deze beslissing in beroep werd bevestigd, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met betrekking tot de asielmotieven opgeworpen bij de eerste asielaanvraag geen nieuwe elementen bijbrengt in haar tweede asielaanvraag, doch deze tweede asielaanvraag steunt op totaal nieuwe gronden, zijnde haar bekering in België tot het christendom en haar eenmalige deelname aan een betoging in Brussel gericht tegen het Iraanse regime.

2.2.3. Verzoekende partij werd in het kader van haar eerste asielrelaas op het Commissariaat-generaal op 19 december 2008 gedurende bijna vijf uur gehoord (administratief dossier eerste asielaanvraag, stuk 4). In het kader van haar tweede asielaanvraag, die zich in hoofdorde steunt op haar bekering, brengt verzoekende partij een brief bij van de hulp-priester van de Arabische protestantse kerk van 30 november 2009 waarin duidelijk wordt gesteld dat in de periode september-oktober verzoekende partij dikwijls aanwezig was op de bijbelgesprekken en dat zij het christelijk geloof deelden (administratief dossier tweede asielaanvraag, stuk 16, document 7). Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift zelf dat het hier gaat om de maanden september en oktober *anno* 2008 daar de betrokken brief slechts een jaar later werd geschreven. Bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 31 maart 2011 in het kader van haar tweede asielaanvraag stelt verzoekende partij dat zij reeds in november-december 2008 haar hart aan christus heeft geopend en zodoende een verlossingsgebed heeft uitgesproken in de handen van haar pastoor (administratief dossier, stuk 5, p. 13-14). De Raad stelt vast dat ondanks deze overduidelijk reeds voor het gehoor van 19 december 2008, in het kader van de eerste asielaanvraag, aanwezige innerlijke bekering – verzoekende partij wordt pas op 4 oktober 2009 gedoopt – verzoekende partij, ondanks de vraag naar haar religie, van deze overstap naar het christendom geen gewag maakt en enkel verwijst naar haar geboren zijn als moslim, doch niet praktiserend te zijn (administratief dossier eerste asielaanvraag, stuk 4, p. 2). Daar verzoekende partij onmiddellijk na voormeld arrest van de Raad in het kader van haar eerste asielaanvraag reeds op 3 december 2009 een nieuwe aanvraag indient gesteund op haar bekering tot de christelijke geloofsovertuiging was verzoekende partij zich derhalve tenvolle bewust dat een overstap van religie in een uitgesproken moslimstaat als Iran haar mogelijk problemen zou opleveren.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, dit gelet op de in zijnen hoofde aanwezige medewerkingsplicht, en dit reeds van bij het eerste gehoor, *in casu* het gehoor van 19 december 2008 in het kader van de eerste asielaanvraag. Verzoekende partij heeft, zoals hoger aangetoond, duidelijk nagelaten deze uiterst belangrijke asielgrond, in het bijzonder haar overstap als moslim naar het christelijk geloof, mede te delen bij het verhoor tijdens de eerste asielaanvraag.

De Raad oordeelt door het gegeven dat verzoekende partij geen gewag heeft gemaakt van haar overstap naar het christelijk geloof bij haar eerste asielaanvraag en zich in deze fase van de procedure onverzettelijk is blijven steunen op een volstrekt ongeloofwaardig asielrelaas gebaseerd op een beweerde vervolging in Iran op basis van ontucht en waartoe totaal foute documenten worden bijgebracht – een ongeloofwaardigheid waarvan verzoekende partij zich als actor in dit gebeuren ontegensprekelijk tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag bewust is – dat aan de oprechtheid van de bekering van verzoekende partij totaal geen geloof kan worden gehecht daar deze slechts ten gepaste tijde in hoofde van verzoekende partij wordt uitgespeeld bij een volgende asielaanvraag zonder hiervan ook maar met één woord te reppen bij een eerdere asielaanvraag hoewel naar deze problematiek duidelijk werd gevraagd. In deze optiek staat dan ook vast dat het gewaad van het christelijk geloof dan ook probleemloos kan worden afgelegd bij een terugkeer naar Iran.

De door verzoekende partij bijgebrachte documenten betreffende deze bekering en de verwijzingen in het verzoekschrift naar diverse mensenrechtenrapporten met betrekking tot de situatie van de christenen in Iran zijn om voormelde reden dan ook niet dienend.

2.2.4. Voorts steunt verzoekende partij onderhavige asielaanvraag op het feit dat zij heeft deelgenomen aan een betoging voor het Europees Parlement in Brussel naar aanleiding van het bezoek van de toenmalige Iraanse minister van Buitenlandse Zaken. Verzoekende partij werpt op dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat ook iemand met een zeer laag oppositioneel profiel bij terugkeer naar Iran problemen kan ondervinden, terwijl een andere activist moeiteloos binnen kan

geraken (administratief dossier tweede asielaanvraag, stuk 17, landeninformatie, "*Subject Related Briefing*" getiteld "*Risico (gedwongen) terugkeer naar Iran*" d.d. 24 januari 2011, p. 20). Het onvoorspelbare karakter van de Iraanse houding ter zake baart haar dan ook ernstig zorgen.

De Raad wijst er evenwel op dat de algemene teneur van voormelde *Subject Related Briefing* neerkomt op de vaststelling dat enkel leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden een risico lopen bij terugkeer naar Iran. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar pagina 20 van deze *Subject Related Briefing* inderdaad correct stelt dat hier eveneens wordt gewag gemaakt van mogelijk grote problemen ook voor personen met een zeer laag profiel, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een onvolledige lezing van desbetreffende passage. Immers stelt deze bron de mogelijke problemen bij opposanten met een zeer laag profiel vooral afhankelijk van de manier waarop betrokkene bij het verhoor op het ogenblik van binnenkomst in Iran antwoordt op de hem gestelde vragen. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe verzoekende partij ingevolge een eenmalige lijfelijke aanwezigheid op een betoging gericht tegen het Iraanse regime, zonder enige vorm van verdere bijdrage in de organisatie van dit gebeuren, waardoor in haren hoofde enkel gewag kan worden gemaakt van een onbestaand tot hooguit uitermate laag profiel – indien zij bij aankomst in Iran al door de autoriteiten zou worden verhoord – dermate compromitterende antwoorden zou kunnen formuleren op de aan haar gestelde vragen dat dit een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade in het leven zou roepen.

Waar verzoekende partij foto's bijbrengt van voormelde betoging wijst de Raad erop dat haar deelname geen onderwerp van discussie uitmaakt.

2.2.5. Het door verzoekende partij bijgebrachte geboorteboekje, de nationale kaart en de universiteitsbadge staven enkel haar identiteit en opleiding, waaraan evenmin door de Raad wordt getwijfeld.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Evenmin loopt zij een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT